

dCIDOB 73. **L'europa que ve.**

Presentació.

L'Europa que ve

El final del món bipolar ha representat per a la majoria dels pobles de l'Europa de l'Est el retorn a aquella Europa a la qual sempre han sentit que pertanyien de ple dret, per la història, la cultura, la identitat... Però l'Europa de la qual van ser apartats per la força del règim soviètic ha conegut un desenvolupament i un procés d'integració que, a la pràctica, mantindrà encara durant bastant de temps dues realitats europees, en particular, respecte al desenvolupament econòmic. Tot i això, la voluntat política pot, sense ignorar les dificultats concretes, ajudar a accelerar i garantir el retorn a una Europa més cohesionada.

La present edició del *DCIDOB* aspira a donar a conèixer millor els cinc països de l'Europa Central i Oriental (PECO) que es troben en l'anomenada "primera onada" de candidats amb els quals la Unió Europea va iniciar les negociacions d'adhesió el 1997 (hi ha un sisè candidat que és Xipre, però que no analitzem en aquest monogràfic). Són aquells que la Comissió Europea va considerar aleshores millor preparats, políticament i econòmicament, per entrar primer a la UE. Els dos articles d'Alex Muns ens donen una visió molt completa de la situació d'aquests països. Però aquesta diferenciació entre els possibles candidats a l'adhesió (existeix una llista força llarga) ha donat lloc a múltiples i encesos debats entre aquells qui posen l'accent en el perill d'introduir noves línies divisòries, susceptibles de crear ressentiments i desafecció entre els països europeus, i aquells qui consideren més gran el perill de debilitar l'edifici comunitari al pretendre ampliar-lo tant i tan ràpidament. De fet, s'ha creat tota una polèmica sobre fins on ha d'arribar la UE, quin és el seu límit. De moment, aquesta ha posat als candidats condicions de caire econòmic, polític i social (estabilitat econòmica, respecte als drets i a les llibertats fonamentals, etc.). El camí, ja iniciat, per la majoria d'ells és llarg i difícil, però de ben segur que portarà més beneficis que pèrdues per a l'estabilitat i progrés de la regió.

Els problemes i debats que l'ampliació planteja dins dels 15 països membres de la UE són els que recull de manera exhaustiva el text de Ferran Brunet, subratllant especialment els delicats aspectes de les nacionalitats i les regions. Sigui com sigui, la situació creada a la zona després de la guerra a Kosovo ha posat encara més de manifest la urgència d'un plantejament integrador més global i més accelerat. Un enfocament que ha quedat reflectit a la cimera de Hèlsinki de desembre de 1999, en la qual els països membres han acceptat iniciar les negociacions amb la resta de països candidats, això és, cinc altres PECO (Bulgària, Letònia, Lituània, Eslovàquia i Romania), així com Malta i Turquia.

Ara per ara, el futur d'Europa passa per la seva integració i, com es repeteix en moltíssimes ocasions, no existeix la marxa enrere.